

BENEFICÈNCIA SOCIAL

Parlem-ne..., encara

Nihil novum sub sole, aqueixos mots que volen dir que no hi ha res nou damunt la terra i que poden semblar una mostra d'extremat desig d'erudició, no són més que *l'introit* apropiat a ço que seguidament vull exposar. Res hi ha de nou en el món, ni les calamitats periòdiques, ni les guerres continuades i ni un sol pensament deixa de tenir parió en altre d'anterior. No deu, doncs, extranyar al lector que el digui, sigui producte de coses vistes. La meua capacitat intel·lectual sols em permet la missió d'assimilar-me ço que he vist, ço que he llegit; no invento res.

I per tractar de Beneficència, he anat cercant records anteriors que m'han donat una visió que jo crec deuria fer-se a casa nostra a favor del desvalgut.

Suposo que deu estar en l'ànim de tots que és una ineludible i imminent necessitat fer qualche cosa que ens tregui la fama de poc caritatiu i poc cuidadosos dels mals dels nostres conveïns. Mal sia per egoïsme, hem de batallar pel proïsme, puix que el demà ningú el coneix i tots podem trobar-nos en necessitat d'apel·lar al bon cor dels demés.

I deuriem saber tots, estar-ne convençuts i ajudar a portar-ho a cap, que a Sant Celoni es pot fer tot el que sia menester per a no tenir que abandonar a altres poblacions ni llençar a rodar món, els pobres que han vist sa primera llum en nostra aimada vila, i per tant, tenen *dret* d'exigir-nos que no els abandonem. La caritat és la més bella acció social i la que acredita

la cultura i consciència dels pobles. Siguem, doncs, caritatiu; lliurem dels nostres esperits la feixuga càrrega de la indiferència; siguem, en un mot, civilitzats.

La caritat feta de porta endins, denigra i la que es fa de cara al món, és bella i prova de ver amor al germà pobre.

També és un greu problema el de la supresió dels mendicaires, molts d'ells professionals, ço que equival a dir ganduls. I en la impossibilitat de desllindar com cal les dues castes, val més ajudar al menesterós, mal s'hi abrigui el mendicair, que abandonar a un i altre, cometent el greu pecat d'anti-humanitarisme que no té perdó ni de Déu i sentant plaça de «bons panxa-contents» que no tenen perdó de cap home conscient.

En aquest cas el primer problema a resoldre, crec jo que deu ésser el monetari, que és en la major part d'ordres el problema capdal. Es dolorós el dir-ho, la sang em puja al rostre de vergonya, més cal confessar-ho som tots molt humanitaris, tenim l'ànima prou tendre per desfer-nos en llàgrimes per la desgràcia d'altri, som ben sensibles a l'infortunat alié... sempre que no ens toquin la butxaca, puix allavors s'acaben contemplacions, sensibilitats i fanfarroneries. Estrenyem la pesseta com si es tractés de nostra vida, defensem el diner més que l'honra. Volem que nostre capital sia nostre a desgrat de malgastar-lo a voltes